

zij volledig kon rekenen en die er met evenveel tact als vasthoudendheid in zou slagen, diegenen die chantage pleegden, tot zwijgen te brengen en in het algemeen te bereiken dat uit het particuliere leven van prins Hendrik nimmer publieke moeilijkheden zouden ontstaan. Wie haar toen op van 't Sant attent gemaakt heeft, weten wij niet – zij had in elk geval zijn carrière met aandacht gevolgd, wist ook van het belangrijke geheime werk af dat hij in de periode '14-'20 verricht had en nam voorts, zo veronderstellen wij, aan dat het niet de aandacht zou trekken wanneer zij degeen die in de residentie hoofdcommissaris van politie was, af en toe zou ontvangen.

Vrij kort na zijn benoeming in die functie werd van 't Sant door de koningin voor een eerste gesprek uitgenodigd. Zij vertelde hem openhartig voor welke grote moeilijkheden zij stond en deed op hem een beroep, deze namens haar in behandeling te nemen. Van 't Sant vroeg vier-en-twintig uur bedenktijd. 'Ik was', vertelde hij ons in '56,

'wel een beetje mijn bezinning kwijt doordat de koningin mij een zo belangrijke, vertrouwelijke opdracht wilde verlenen. Ik vreesde dat ik in allerlei akeligheden gemengd zou worden die mijn positie als hoofdcommissaris in gevaar zouden brengen. Ik had de koningin verzocht, mijn vrouw om raad te mogen vragen; dat had zij goedgevonden. Mijn vrouw zei: 'Als je je hoofd koel houdt, kun je de koningin helpen en val je niet in een afgrond.' Ik ben de volgende avond opnieuw naar de koningin gegaan en heb haar gezegd, dat ik bereid was haar te helpen. Toen werd de hele boel over mij uitgestort. Ik kreeg een heel dossier mee, het was afschuwelijk. Zie ik terug op alles wat nadien gebeurd is, dan moet ik zeggen: ik heb mijn hoofd koel gehouden, ik heb de koningin geholpen, en ik ben toch in een afgrond gevallen.'¹

Voor de vertrouwelijke opdrachten welke van 't Sant voor de koningin ging uitvoeren, ontving hij slechts vergoeding van zijn onkosten. Aangezien echter af en toe aanzienlijke betalingen verricht moesten worden, kwam hij in nauw contact met de firmanten van Heldring & Pierson, de bankinstelling die het vermogen van de koningin beheerde. Die firmanten gaven hem in het begin van de jaren '20 menigmaal goede tips voor beurs-transacties – daarvan profiterend kon van 't Sant in korte tijd een niet onaanzienlijk vermogen opbouwen (hij was in die tijd de enige niet aan wie dat lukte); dat vermogen stelde hem in staat, op ruime voet te leven en de villa 'Windekind' te laten bouwen.

'Elisabeth le Roi' (wij gebruiken aanhalingstekens omdat de naam die van 't Sant later gebruikte, gefingeerd was) was, aldus van 't Sant jegens ons, een jonge vrouw met wie prins Hendrik in de eerste helft van de jaren '20

¹ F. van 't Sant, 25 juni 1956.